

ΕΛΕΝΗ ΚΟΤΙΝΗ-ΤΣΙΑΛΤΑ

Η γιαγιά μου η μάγισσα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:
Ι. ΚΑΜΠΕΡΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η γιαγιά μου η μάγισσα	9
2. Χάρτινοι φίλοι	17
3. Ο μικρός τυμπανιστής	25
4. Η μοναξιά του αυτόματου τηλεφωνητή	29
5. Το μονοπάτι που ταξίδεψε	36
6. Οικογένεια Παζλ	43
7. Η άνοιξη	51
8. Οι τέσσερις ξυλομπογιές	55
9. Οι 12 μήνες	61
10. Το παραμύθι της Φανής	74

Η γιαγιά μου η μάγισσα

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΚΙ ΕΓΩ ΜΙΚΡΗ –γιατί και οι μεγάλοι έτυχε κάποτε να 'ναι μικροί σαν κι εσάς– είχα μια γιαγιά που ήτανε μάγισσα. Μια μάγισσα όμως τελείως διαφορετική απ' αυτές που ιστορούσε στα παραμύθια της.

Η γιαγιά μου ήτανε μια τρυφερή γριά μάγισσα με άσπρα μαλλιά και το γέλιο της δεν ήτανε καθόλου μα καθόλου κακό. Δε φοβόμουνα μαζί της στα σκοτάδια κι ούτε έτρωγε παιδιά, όπως γίνεται στα παραμύθια. Μόνο τα μάζευε κάθε βράδυ κοντά της κι άρχιζε τις ιστορίες. Τότε μονάχα έκανε τα μάγια της...

Ξεκίναγε πάντα με τις μαγικές λέξεις «μια φορά κι έναν καιρό...» κι αμέσως γέμιζε την κάμαρα αφρούς της μανιασμένης θάλασσας και καράβια που βουλιάζουν ή φωνές πολεμιστάδων και ποδοβολητά αλόγων.

Άλλοτε πάλι μας μεταμόρφωνε σε πουλιά, για να καταλαβαίνουμε τη γλώσσα τους στις φυλλωσιές του μαγεμένου δάσους. Μα τα μεγάλα μάγια της τα έκανε η γιαγιά όταν μας μάθαινε σιγά σιγά τη γλώσσα των πραγμάτων.

Έτσι, λόγου χάρη, αρχίσαμε να τα προσέχουμε όλα γύρω μας και ν' αφουγκραζόμαστε κάθε φορά την κουβέντα της γριάς πολυθρόνας με τον παλιό καθρέφτη. Η γιαγιά έλεγε πάντα πως η καρδιά αυτού του καθρέφτη βρισκόταν κάτω δεξιά. Ίσως και να ήταν έτσι, γιατί, όταν κάποτε αλλάξαμε δωμάτιο στην πολυθρόνα, ο καθρέφτης μας βρέθηκε ραγισμένος κάτω δεξιά.

Σιγά σιγά μάθαμε να ξεχωρίζουμε τι σήμαινε το τρίξιμο της πόρτας. Η καημένη θύμωνε που της χαλάγαμε την ησυχία της και γκρίνιαζε ώσπου να σταματήσουμε να τη σπρώχνουμε.

Ξέραμε πότε μάλωναν το λάδι με το ξίδι στο ντουλάπι και πόσο υπέφερε το καημένο το πόδι του τραπεζιού από τις κλοτσιές μας την ώρα του φαγητού. Όταν σηκωνόμασταν όλοι, οι καρέκλες ξαναμαζεύοντουσαν γύρω του, και η συντροφιά έστηνε τότε ψιλή κουβέντα. Πότε για το δάσος όπου βρισκόντου-

σαν κάποτε, πότε για τα σημάδια απ' τα τακούνια που πλήγωναν το ξύλο τους, και πότε για την τραμπάλα που κάναμε στην πλάτη της καρέκλας.

Και να δεις που η γιαγιά όχι μόνο ήξερε καλά την ιστορία όλων των πραγμάτων που γέρασαν μαζί της, αλλά, σαν μάγισσα που ήταν, πολλές φορές ήξερε και ποια θα ήταν η τύχη τους.

– Αυτό το ποτήρι είναι πολύ άκρη στο ράφι, θα σπάσει, έλεγε η γιαγιά.

Και κάποια στιγμή το ποτήρι έπεφτε.

– Μάζεψε μέσα το μπαλόني σου, γιατί άρχισε να φυσάει, έλεγε πάλι η γιαγιά.

Και ο ζηλιάρης ο αέρας το σήκωνε πάνω απ' τα κάγκελα στο άψε σβήσε.

Άλλοτε πάλι κοιτούσε το μπουμπούκι της τριανταφυλλιάς και μας έλεγε:

– Η μάνα του μου είπε πως μέχρι αύριο το πολύ θα έχει ανοίξει...

Και η κυρα-τριανταφυλλιά δεν έλεγε ποτέ ψέματα στη γιαγιά.

Το φθινόπωρο, μας τραβούσε στο τζάμι και, δείχνοντάς μας τα χελιδόνια στα σύρματα, μας ψιθύριζε:

– Κάντε ησυχία ν' ακούσουμε τι κουβεντιάζουν και μαζεύονται έτσι. Σσσσ... σκέφτονται να φύγουν... Δεν πιάνω όλες τις λέξεις, αλλά αυτό κατάλαβα. Να δείτε που σε λίγες μέρες δε θα 'χουμε πια χελιδόνια.

Όλα τα μάντευε η γιαγιά. Όλα τα ήξερε.

Είχε κάτι μάγια για να στεγνώνει τα δάκρυά μας, και κάτι άλλα που μας έφερναν όρεξη για διάβασμα. Εκεί πια, όταν δεν τα πολυκατάφερνε, έχωνε το χέρι στην τσέπη της μεγάλης ποδιάς της και ψαχούλευε κάμποση ώρα. Ύστερα φώναζε στενοχωρημένα:

– Ποοοοπό... μου τελειώσανε τα μάγια. Πάω στην κουζίνα να φτιάξω καινούρια. Στο μεταξύ εσείς τελειώστε το διάβασμα.

Κι όταν κάποτε πέρασαν τα χρόνια και η γιαγιά μας αρρώστησε, περπατούσε ελάχιστα και δυσκολευόταν να φτιάχνει καινούρια μάγια.

Ένα μεσημέρι ζήτησε από το μπαστούνι της να τη φέρει μέχρι το δωμάτιό μας. Τα κοίταξε όλα γύρω και μουρμούρισε:

– Πού πήγαν τα παιχνίδια σας; Τι έγιναν οι κούκλες και τα αεροπλάνα; Τι έγιναν τα τουβλάκια και ο

αρκούδος σας; Βλέπω κουτιά με επιτραπέζια στα ράφια και αρκετά βιβλία τώρα... Για δεξ πώς μεγαλώσατε... Αλλά κι εμένα σιγά σιγά μου τελειώσανε τα μάγια. Φτάνει μέχρις εδώ. Μάθατε να καταλαβαίνετε όσα ακούτε και ν' ακούτε όσα δε λέγονται. Λέω σε λίγο καιρό να φύγω για ένα ταξίδι. Αποκεί που θα είμαι θ' ακούω κι εγώ όσα δε λέγονται κι έτσι θα μπορούμε να είμαστε πάντα μαζί. Γι' αυτό, όχι στενοχώριες.

Αχ, μωρέ γιαγιά. Την πιο μεγάλη μαστοριά σου τη φύλαγες για το τέλος. Μας μάγεψες τόσο πολύ, ώστε να πονέσουμε τόσο λίγο, μιας και ξέραμε ότι αποδώ και πέρα θα σε βρίσκαμε παντού: Το γέλιο σου, στα στολίδια του δέντρου μας. Τα μάτια σου, στην παλιά δαντέλα. Τα χέρια σου, στην κυρα-τριανταφυλλιά. Και τον καθρέφτη σου, στο ράγισμα της καρδιάς μας.

Τώρα που δεν είμαι πια μικρή (γιατί όλοι μεγαλώνουμε κάποτε), δε δακρύζω όπως τον πρώτο καιρό, παρά χαμογελάω κάθε φορά που τη θυμάμαι. Και σκέφτομαι πως είναι τυχερά όσα παιδιά έχουν ακόμα τον παππού ή τη γιαγιά τους. Και πως προλαβαίνουν να ζήσουν κάμποση από τη μαγεία. Γιατί όλα τα

παπούδια είναι λίγο πολύ μάγοι. Κι αν δεν είναι, σκέφτομαι πως το παιχνίδι μπορεί να παιχτεί κι ανάποδα: Ας κάνουν τα παιδιά τους μάγους κι ας γίνουν παιδιά οι μεγάλοι. Πάλι θα αρέσει!

